

Marika Mileiko

Marika Mileiko

Uzkopšanas darbu vadītāja

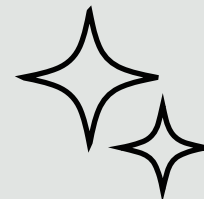
Šajā sarunu cikla sērijā esam gandarīti par iespēju tikties un tuvāk iepazīt mūsu lielisko kolēģi Mariku Mileiko, kura darbavietai pienes bagātīgu dzīves pieredzi un unikālu skatījumu. Pirms neilga laika Marikai nācās saskarties ar ievērojamu izaicinājumu – negaidītu un nevēlamu diagnozi, tomēr viņai ir izdevies to veiksmīgi pārvarēt, nezaudējot savu apņēmību un neatlaidību. Savā pieredzes ceļā Marika ir ieguvusi nenovērtējamu perspektīvu gan personīgajos, gan profesionālajos jautājumos. Esam pateicīgi, ka Marika ir daļa no mūsu komandas, un aicinām arī Tevi, lasītāj, viņu iepazīt tuvāk.

Patiesa
optimiste

Mākslas un mūzikas
cienītāja

Pēc kolēģu domām
ledvesmojoša un
spoža personība

Cilvēks ar
humora izjūtu

Kādi ir Tavi vaļasprieki?

Kādreiz mācījos mūzikas skolā. Brīžiem nožēloju, ka neturpināju to tālāk. Joprojām mūzika man ir sirdij tuva – apmeklēju koncertus dažādos žanros, izņemot smago metālu.

Domāju, ka es vairs neprastu spēlēt vijoli, bet tomēr viss, ko mēs mūža laikā iemācāmies, ir paliekošs, tas nekur nepazūd.

Jaunībā pabeidzu mācības Celtniecības koledžā, Arhitektūras nodaļā. Uzskatu, ka tieši tur radās mana prasme un patika zīmēt, kā arī izveidojās mans rokraksts – vienmēr esmu tā persona, kas uzrakstīs apsveikuma kartīti. Kad rodas iedvesma, nodarbojos arī ar īsu dzejoļu rakstīšanu. Nereti dzeja mani atrod garos braucienos pie stūres – redzot kaut ko interesantu un prātam atraisoties, rodas mani dzejoļi. Arī kad kādam no kolēģiem tuvojas svētki, pantiņš top pats no sevis.

Kāds ir Tavs HAGBERG pieredzes stāsts?

Kad sāku strādāt šajā uzņēmumā, sastapu ļoti atsaucīgus kolēģus. Atsaucību joprojām novēroju ikreiz, kad komandai pievienojas jauns darbinieks.

Visiem bija pacietība skaidrot lēnām un nesteidzoties, kas man ļoti palīdzēja tik izaicinošā amatā, no kura darbinieki mēdz nobīties lielā apjoma un daudzveidības dēļ. Tomēr ar kolēģu atbalstu, mērķtiecību un pacietību ir iespējams izprast šī amata būtību un ieiet pareizajā ritmā. Uzsākot strādāt HAGBERG, regulāri saņemu atbalstu no kolēģiem - to joprojām ļoti novērtēju.

Šobrīd esmu ļoti apmierināta, strādājot vidējā vadības līmenī. Pēc pieredzes augstākās vadības amatā, strādājot restorānā, nonācu pie secinājuma, ka jūtos vairāk noderīga, esot ciešākā kontaktā ar saviem darbiniekiem.

Kā radās Tava interese par nozari, kurā strādā?

Pirms apsaimniekošanas nozares es 27 gadus strādāju sabiedriskās ēdināšanas sfērā. Sāku ar viesmīles amatu un pamazām izaugu līdz restorāna direktores lomai. Pagrieziena punkts bija globālā pandēmija. Šķita, ka ir norauts stopkrāns, bija jāatrod dažādi radoši risinājumi ikdienišķiem procesiem. Pienāca brīdis, kad sajutu, ka esmu sevi izsmēlusi šajā nozarē. Biju gatava kam jaunam.

Četrus mēnešus strādāju citā uzkopšanas uzņēmumā, iepazīnu nozares specifiku. Saprātu, ka higiēnas standarti uzkopšanas un apsaimniekošanas nozarē nav tālu no ēdināšanas sfēras – atlika tikai iemācīties konkrētās darba vietas nianse. Tad uzsāku darbu HAGBERG, kur apmācībās apguvu vairāk par noteiktu ķīmisko vielu un inventāra lietošanu.

Uzskatu, ka darbu vadītājam ir jāprot paveikt visu to pašu, kas tiek sagaidīts no apkopējas vai sētnieka, tādēļ novērtēju darbā sniegtās apmācības, kurās šīs nianse tiek pasniegtas.

Kāda ir Tava darba filozofija?

Visu uzsākt un darīt ar smaidu – šī iezīme man ir kopš laika ēdināšanas sfērā. Smails pozitīvi noskaņo cilvēku, pat pirms saruna ir uzsākta.

Šis uzskats manī ir pilnveidojies tieši pēdējā gada laikā – ikdienišķas problēmas ir zaudējušas savu vērienu. Patiesībā ir tik daudz situāciju, kuras iespējams atrisināt tikai ar kripatiņu iecietības.

Ja darbā neierodas priekšnieks, to ne vienmēr pamanīs. Turpretī, ja darbā neierodas apkopēja, to pamanīs ikviens. Es vēlētos, lai ikviens izrādītu lielāku iecietību un cieņu pret uzkopšanas darbiniekiem, jo par šo nozari joprojām pastāv dažādi aizspriedumi, kas tikai retos gadījumos ir patiesi. Tie arī ir cilvēki ar savu stāstu.

Kā Tev izdodas stāties pretī gan personīgiem, gan profesionāliem izaicinājumiem?

Nav tā, ka esmu bijusi nejutīga pēdējā gada laikā. Man ir ļoti palīdzējusi atbildības nešana par savu darbu, par iesaistītajiem cilvēkiem.

Ja es apsolu, tad es izdaru. Atbildība man ir palīdzējusi neatslābt un nenogrimt.

Man ļoti paveicās, ka es laicīgi uzzināju par vēža diagnozi. Ja tā var teikt, man arī paveicās, ka tas notika vasaras mēnešos, kad nebija jāuztraucas par apgrūtinājumiem, ko nes sniega sezona. Protams, ka man ir ļoti palīdzējis arī gribasspēks un atbildības sajūta pret ģimeni un bērniem.

Kā Tavs darbs ir palīdzējis grūtajā dzīves posmā?

Ja man nebūtu bijis tāds darba noslogojums, kas mani turēja tonusā, es visticamāk, saņemot ziņas no ārsta, būtu iegrimusi sevis žēlošanā un man būtu bijis grūtāk no tās atbrīvoties. Pateicoties tonusam un disciplīnai, ko man ir sniedzis darbs, man nebija daudz laika, lai domātu par savu personīgo situāciju. Tas man arī palīdzēja nesalūzt. Kāds uz to skatītos no cita skatpunkta, taču es to redzu kā dzinuli, kas mani turpināja vilkt uz priekšu.

Ko pa šo laiku, strādājot HAGBERG, esi iemācījusies/ ieguvusi?

Man palīdzēja lieliskie kolēģi. HAGBERG darbinieki prot situācijas uztvert ar humoru, kas padara dienu gaišāku. Cilvēki šeit vienmēr ir arī ļoti atsaucīgi, man nav bijušas problēmas saskarsmē ar kolēģiem.

Kur Tu smelies dzīvesprieku un motivāciju?

Man patīk dažādas sportiskas aktivitātes - ar prieku braucu ar velosipēdu, peldu, eju pastaigāties mežā. Man patīk arī piedalīties izlozēs – neuzskatu sevi par azartisku, bet gan par veiksmīgu cilvēku. Es tajās bieži uzvaru. Mazās loterijās, piemēram, nopērkot saldējumu, laimēju ceļojumu. Tomēr ar azartspēlēm noteikti neaizraujos – esmu strādājusi azartspēļu zālē, tādēļ esmu ļoti tuvu redzējusi, kā šī atkarība izpaužas citos cilvēkos.

Es priecājos par sauli, es priecājos par dabu. Mēs pavadām tik daudz laika iekštelpās, ekrānu priekšā, nepietiekami novērtējam laimi un enerģiju, ko mums sniedz daba.

Katrā lietā var atrast ko pozitīvu. Uzzinot par diagnozi, es neļāvu tai sevi apstādināt – es turpināju priecāties par dzīvi un rūpēties par sevi. Patiešām ticu, ka cerība mirst pēdējā.

